Diana Alzner – Infestat

Domnul profesor Dincă păru mulţumit de rezultatul loviturii, deşi era conştient că oricât de eficient ar fi aplicat-o, fostul său elev avea să-şi revină. Era Mihăiescu, ăla de copia la lucrări şi nu putea să memoreze pentru nimic în lume cuvinte ca „fotosinteză, citoplasme, clorofilă, membrană” şi altele asemenea. Mihăiescu, repetentul, pentru care trebuise să se deranjeze toamna trecută şi să-l treacă la insistenţele directorului, cu toate că nici după buchiseala de-o vară tot nu era în stare să spună „fotosinteză”. Ei, acesta i-a fost sfârşitul, ca o ironie a sorţii, un fel de legumă, o plantă.

O plantă carnivoră, din păcate.

Scuipă scârbit. Îl luase prin surprindere, nenorocitul, aproape să-l atingă, fi-i-ar mă-sa a naibii!

Îl apucă de-un picior şi se opinti să-l tragă spre uşa cramei. Era nervos că-i murdărise covorul din cameră şi în acelaşi timp constată că percepe din nou carnea puhavă a nemortului prin zdreanţa pantalonilor, o carne ca de mititei, dospită. Mai scuipă încă o dată şi trase. De n-ar rămâne iar cu piciorul sub braţ, ca atunci când o rezolvase pe vecina Luminiţa!

Se strădui să nu audă capul izbind de fiecare treaptă, de fiecare prag. Când se va întoarce îl va nota în caiet. Nu avea cine ştie ce rost să mai scrie, dacă avusese vreodată, dar tabietul jurnalului îl ferea măcar de senzaţia de cumplită singurătate.

Vântul rămase singur în odaia goală; înfioră câteva clipe perdeaua prăfuită, apoi răsfoi caietul deschis pe masă, chiar vântul…

Jurnal

3 mai 2010

Sunt de câteva luni bune aici, azi mâine se face anul şi tot nu-i pot înţelege pe ţărani. De fapt, eu greşesc, ăştia nu-s ţărani, sunt doar rămăşiţele comunismului: leneşi, nu le place munca, aşteaptă totul de gata, cu mâna întinsă după pomeni. Unde-i armata să le culeagă recoltele? Şi a trecut atâta timp de atunci, dar până nu piere generaţia asta… şi când mă uit la elevii mei, nici ei nu sunt mai breji. Idealul lor se opreşte la a fi paznic în oraş. Ce nevoie au ei să înveţe biologie? Se uită la mine ca la un rahat.

Azi n-am mai avut încotro şi am spălat hainele. Tare greu fără femeie! Maricica însă nu era de casă. Chiar nu-mi pare rău după ea. Ducă-se în Italia să se dea în bărci cât îi place!

5 iunie 2010

Am auzit că fata lui Georgică Petraşcu ar fi terminat biologia la o facultate din astea noile, la apelul bocancilor, şi acum cică e profesoară! Zice că se duce la titularizare pentru post. E clar că în oraş nu ia, să vezi că cere catedra mea! Păi ştie ea câte şpăgi am dat să ajung aici? Are habar câte sticle de whisky am lăsat ca din întâmplare în cabinetul inspectorului general? Care a fost cumsecade, că l-a cunoscut pe unchiu, altfel nici nu se uita la mine?! Şi-acu' vine o piţipoancă cu studii de trei parale şi vrea taman pe postu meu!

Da, lasă, că poate are pile şi se duce la oraş, că doar n-o fi fraieră să se îngroape în văgăuna asta! Nici că se mai mărită dacă ajunge aici…

14 iunie 2010

Azi am avut consiliul profesoral. A venit şi primarul, face parte din conducerea şcolii, cu toate că are exact zece clase şi până ieri era doar un pădurar cu ciocanul de marcă la cingătoare. După primul mandat i s-a îngroşat ceafa şi e roşu la faţă tot timpul.

Mă întreb dacă i se trage de la statuia „eroilor revoluţiei" din centrul comunei – un boţ de ipsos dat cu bronz – pentru care a plătit un miliard… Şi vorba vine, revoluţia de aici, din comună s-a rezumat la o bătaie generalizată pentru prioritatea la furat din CAP.

Şi-acum vine dom' primar să ne dea nouă lecţii despre educaţie. Ptiu!

18 iunie 2010

Azi am văzut-o la dispensar pe domnişoara Dana. S-a întors din Haiti, de la „voluntariat", după cutremur… Eh, fătuco, am auzit că din facultate îţi plăceau negrii. Degeaba te-ai făcut doctoriţă!

Mda, mi-a plăcut totuşi cum mi-a făcut cu mâna de faţă cu toată lumea, deşi mi se pare că avea o urgenţă – o babă din Cuca adusă de rude cu dacia – pe care o cheamă sfântu Petru, da' baba nu şi nu, că încă nu se dă bătută…

Of, of, Dana!

15 iulie 2010

Nenorociţii ăştia ne-or tăiat salariile pe bune! Cred că mă apuc să cresc nişte pui albi, altfel spre toamnă voi fi muritor de foame.

Mi-am încheiat activitatea programată la şcoală, până în septembrie sunt liber. M-aş angaja, dar unde?

16 iulie 2010

Azi am auzit una bună. Ce chestie, e vorba chiar de baba pe care o doftoricea Dănuţa în prima zi după ce şi-a reluat serviciul. M-am dus de dimineaţă la Mariana la magazin să cumpăr o pâine şi l-am găsit pe şefu' de post roşu de nervi încă de dimineaţă, cu mult înainte să deschidă Luci barul.

Că are un caz la Cuca. Ce indignat era dacă s-a apucat el să povestească la cine voia să asculte! Cică s-a sculat din morţi o babă la Cuca. Din vorbă în vorbă am dedus că era baba căpoasă care se-ncontra cu moartea. Se vede că n-a vrut să moară şi pace!

Sătenii sunt îngroziţi că au văzut-o ziua în amiaza mare umblând pe uliţe şi cerşind mâncare pe la porţi. Familia a fugit la popă, popa la poliţai. Au găsit mormântul profanat, dar unde-i decedata?

Bietu Dom' Şef cu subalternu au trebuit să recupereze pe baba singuri, că lumea fugea închinându-se.

Ne-a povestit tot felu de amănunte macabre, că femeia era vie, doar că avea nişte muşcături pe braţe, şi-au crezut c-or muşcat-o câinii, da' rău, că lipsea carnea până la os… Apoi au văzut că se muşca singură. Când au întrebat-o de ce face aşa, a spus că de foame.

A dus-o acasă la familie, însă n-au vrut s-o primească. Ce să facă?

Acum, dacă mă gândesc bine, nu mi se mai pare mare salariul poliţistului… A trebuit să ia moarta cu ei la post… Unde s-o culce? Au încropit un culcuş pe-o saltea de gimnastică de la şcoală, au încuiat-o şi-au plecat.

Şefu' povestea că acasă s-a spălat mai rău ca-n ajunu Crăciunului, că-i intrase un miros în haine. Că, na! Tot stătuse baba vreo două zile în groapă.

A doua zi de dimineaţă, găseşte sediu de poliţie spart! „Doamne Dumnezeule şi tu, domnu ministru de la interne, în ce comună de căcat am ajuns?!" aşa se văicărea săracu.

Porneşte prin sat să vadă ce şi cum, să ancheteze cazu cu „mijloace specifice", când vede lume multă pe deal la cimitir.

Toată suflarea îngropaseră pe baba. De vie. Că era strigoi.

„E caz de crimă colectivă! se jeluia şefu. Sunteţi nişte infractori!" dar oamenii ştiau ei ce ştiau şi i-au aplicat babei tot meniul: slujbă de dezlegare, funii de usturoi în groapă şi ţăruşul bătut în inimă.

Zice că vreo trei-patru ore a fost linişte pe uliţe, nici măcar Porumbaru care se află permanent într-o stare de beţie naturală nu înjura şi nu răcnea ca de obicei. Apoi au început să desluşească nişte mormăieli aduse de vânt. Ca nişte şoapte răguşite. Un gâfâit. Pleoscăituri.

Şi ce oroare! Moarta s-a arătat iar în lumina amiezei, cu pironul înfipt în piept, cu sângele şiroind după ea, implorând să i se dea de mâncare.

Interesant caz, nu pot să neg, un folclorist ar putea culege datini şi obiceiuri studiind această situaţie. Eu gândesc ştiinţific: cum a rezistat două zile în mormânt? E clar că metabolismul îi era foarte mult încetinit. Curios.

17 iulie 2010

Da' cum dracu de n-a crăpat pe bune după ce i-au înfipt ţăruşul în piept?!

Cred că le mai şi înfloreşte poliţaiul. Tanti Onela a lu' Portaru m-a văzut de dimineaţă în grădină pe când încercam să ud varza şi m-a chemat la gard. Zicea că să mă duc la dom' părinte să-mi dea o amuletă adusă de la Clopoţelul de Argint, ca să mă apere de strigoi.

Am mulţumit frumos pentru preţioasa informaţie şi mi-am văzut de treabă.

Ceva tot este, pentru că au trecut pe uliţa principală, în trombe de praf nişte maşini de poliţie de la oraş…

***

La această pagină adierea de vânt se stinse ieşind pe fereastră. Afară, în dreptul intrării în beciul căruia domnul profesor Dincă îi spunea cu preţiozitate „cramă", Lina-Şchioapa-Căpiata culese ceva de jos. Ca şi cum i-ar fi venit o idee, se hlizi arătându-şi gura cu câţiva dinţi rari şi galbeni:

- Dom' prefesor! strigă spre gura beciului. Dom' prefesooor!

- Ce-i? mârâi bărbatul urcând scările. Ce vrei?

O cercertă atent, căutând semnele, deşi avea el o teorie că boala nu se ia de oricine. Ei, Lina-Şchioapa, nu va lua boala. Era căpiată, oricum. Totuşi se uită: n-avea sclipirea dementă în ochi, sclipirea care apărea înainte ca irisul să fie acoperit definitiv de o pieliţă mată ca la cataractă, n-avea petele gălbui pe piele, cel puţin atât cât se putea observa, şi nu, nu avea semnul decisiv: nu-i sângerau gingiile. Asta putu să constate uşor, Lina rânjea cu toată gura.

- Ietă ce găsii! pufni ea în râs de-a binelea arătându-i un glob ocular ce pendula la capătul nervului optic.

- Pleacă dracu de-acilea!

- Auzi, mă duc să i-l zvârl Leanii în oală! Hi, hi! Fierbe zeama afar' pe pirostrii. Că prea se ţine măreaţă, nu dă bună-ziua la oamini…

Ptiu! Scuipă Dincă plin de obidă în urma babei. Întotdeauna găsea asta o spărtură pe undeva prin gard, dovedindu-i că senzaţia de siguranţă dată de împrejmuirea improvizată era absolut iluzorie…

În urmă cu un an luase hotărârea că trebuie să facă ceva. Nu, nu se dusese la părintele după amuleta de la Clopoţelul de Argint, deşi până la urmă ajunsese şi acolo, ci se apucă să construiască de zor un gard în jurul livezii. Un gard de mărăcini, de crăci tăiate din tufişurile de pe pârâu, de ţepuşe cioplite din orice băţ întâlnit. A fost muncă, nu glumă! Dacă venea

vreunul foarte flămând, nu-l putea ţine pe loc, dar măcar îl întârzia câteva minute, cât să-i dea timp să pună mâna pe topor, pe coasă, pe ce avea la îndemână… Nu-i fusese greu deloc să observe că nemorţii lor nu semănau cu cei din filme. Nu erau fioroşi, ci în privirea lor albă se desluşea mai degrabă groază, implorare, era privirea miloagă a unor disperaţi. Cereau pomană. Cerşeau îndurare: „lasă-mă să te muşc", păreau să geamă ochii dementi, „dacă nu te muşc acum, mor!"

„Mori, fire-ai al dracu'!" devenise înjurătura cu care spera să-i trimită până în fundul iadului după ce le aplica lovitura de graţie. La început o făcuse fiind încolţit, apărându-şi viaţa. Apoi cu mai multă detaşare, iar în final chiar cu satisfacţie.

Însă până să ajungă la insensibilitatea unui chirurg pe front… oh, doamne!, prin ce spaime trecuse!

Ultima zi cât de cât liniştită a fost cea în care văzuse maşini poliţie trecând pe uliţa mare. La Antena 3 programul părea dat peste cap, dar nu se gândi nici în vis că avea să audă ceea ce auzise. Spera doar că, în sfârşit, a căzut guvernul. Ştirista apăru în cadru răvăşită, evident fără să treacă pe la machiaj, şi spuse ceva parcă desprins din scenariul prost al unui film de categorie B: *baricadaţi-vă, epidemie, focare în toată ţara*, şi grotescul, ridicolul: *morţii umblă*.

Dar umblau, n-o văzuse el însuşi pe baba din Cuca?

Chiar în dimineaţa următoare – după ce auzise povestea poliţaiului – când încă nici nu se aşezase bine praful în urma loganurilor poliţiei, îşi puse o cămaşă ce părea mai curată, îmbrăcă o pereche de pantaloni necălcaţi şi îşi zise că, în ciuda salariului diminuat, merita să bea o bere în bâlbăra amiezei. Porni agale spre centru, lătrat din când în când de câini, prin dreptul porţilor.

Satul arăta ca o localitate părăsită. Ce-i drept, era foarte cald. Dar bineînţeles, barul era deschis. Nu închidea decât vreo trei-patru ore pe noapte, când nu se mai transmiteau meciuri la televizor. Pe tejgheaua soioasă trona Caietul. Dincă se gândi serios la ziua când va ajunge să-şi nemurească şi el numele alături ce ceilalţi datornici în caietul cu scoarţe ferfeniţă. După cum se prefigura situaţia bugetului său, nu era o zi foarte îndepărtată. Şi instantaneu simţi că îi era grozav de sete.

- O bere şi-un coniac! ceru cu tristeţe. Era decis să nu se mai gândească la necazuri. Ceva totuşi îl irita şi atunci îşi dădu seama că televizorul mergea în surdină. Şi nu transmitea nici meciuri, nici mult iubitul Taraf, ci ştiri.

- Ietă, bă, pă dracu! mormăi Luci arătându-i din cap imaginile de pe ecran.

- Ce-i, că nu văd?

Barmanul nu mai catadicsi să-i răspundă. Privea încruntat, nesigur dacă ceea ce vedea era adevărat sau era doar o farsă pe care o iau de bună numai fraierii. Se vedea un cimitir care îi aminti profesorului de incubatorul cu care se străduise să scoată pui: la un moment dat coaja ouălor crapă şi puii dau să iasă. Nu la toţi deodată, ci pe rând. În cimitir, unele morminte păreau ajunse la termen şi…eclozau: pământul tresărea, florile păleau mistuite de ceva ce le rodea rădăcinile, apoi se vedea o mână descărnată râcâind, sau eliberând cu mişcări

neîndemânatice o ţeastă. Undeva lângă un gard desluşi un corp întreg nevoindu-se să salte în picioare. Costumul cu care fusese înmormântat se prezenta bine după cum constată absurd profesorul.

- Ce porcărie de film e şi ăsta? întrebă cu speranţă.

- Film pe Antena 3? făcu Luci dispreţuitor. Ne-am dat dracu! adăugă.

Şi atunci, ca şi cum o entitate răutăcioasă i-ar fi confirmat sentinţa, se auzi de afară un urlet inuman, ceva care le răscoli măruntaiele şi le zbârli părul în cap.

Dincă Adrian, profesorul de biologie al comunei, rămase înţepenit cu paharul de coniac la jumătatea cursei spre gură. Sfinte Dumnezeule, ce putea fi asta? O transpiraţie rece îi răzbătu prin toţi porii şi efectul alcoolului se risipi instantaneu. Se ridică în picioare deşi avea genunchii din gelatină, exact ca în ziua nefericită din armată când trebuise să sară cu paraşuta din avion.

Luci scoase capul de sub bar. Superioritatea de mai înainte dispăruse fără urmă. Colţul gurii îi tremura şi tot înghiţea în sec.

Profesorul se îndreptă spre intrare. Apucă în trecere o mătură dintr-un colţ. Afară, sub soarele orbitor, baba nemoartă din Cuca prinsese şi mânca un câine. Fusese o javră simpatică, un câine alb cu pete negre care îşi asumase responsabilitatea de a apăra cârciuma şi prăvălia. Bietul căţeluş! Nu mai rămăseseră din el decât petice de blană însângerată. Dar ochii profesorului se fixară pe babă. Simţea o fascinaţie morbidă în faţa acelei creaturi. Curiozitatea depăşea teama, scârba şi instinctul de conservare. Se apropie târşindu-şi picioarele. Ce naiba? Ce era *asta*?

- Nu te duce, mă! şuieră Luci în spatele lui, dar nu-l luă în seamă. Trebuia să vadă.

Era cu adevărat un lucru oribil. Se gândi în treacăt ce uşor folosise acest cuvânt până atunci. Baba nemoartă era oribilă, hidoasă, ceva împotriva firii, iar tot ceea ce până atunci numise „oribil” erau simple mofturi. Până la urmă îl văzu şi ea. Părea să păstreze o parte raţională în capul acela mânjit cu pământ, cu sânge, cu fire de păr. Ochii albi priveau cumva pe lângă obiecte, dar gura îngăimă destul de inteligibil:

- Mi-i foame, maică, nu vreau, na! Ai ceva?

„O să mă trezesc.” zise Dincă în gând cu toată convingerea. „E unul din visele acelea de tot rahatul, asta sunt eu în stare să visez! O să-mi cumpăr un Playboy, să vezi dup’ aia!” Aruncă mătura din mână şi se întoarse spre bar. Măcar să bea coniacul acela. Dacă tot era un vis, înseamnă că era pe gratis.

Dar coşmarul nu avea să se destrame. Acum, la un an de la acele prime evenimente se întreba sincer cum de rezistase. Privi la împrejmuirea din jurul livezii, cam pe unde bănuia că se strecurase Lina-Șchioapa-Căpiata. La o adică, oricare putea să intre. Învăţase şi el şi ceilalţi încă neatinşi cum să le ţină piept fiarelor în care se transformau cei infestaţi. Cum să supravieţuiască acelei grozăvii nemaivăzute. Dar nu se întrevedea în viitor nicio ameliorare, nicio salvare. Acesta era sfârşitul lumii.

Se întoarse în casă. Trebuia să-l noteze pe Mihăiescu în caiet. De ce? Din obişnuinţă. Satul se pustiise de oameni vii. Dincă îşi aminti din nou de acele zile ale începutului, când încă mai spera în subconştient că totul e doar o glumă proastă. O greşeală a naturii. Îi fusese greu să priceapă, şi era să-l coste viaţa, că vecinii paşnici sau rudele din sat ar putea deveni uşor bestii dornice să-l mănânce. Tanti Onela, cea care îl sfătuise cu evalvie să meargă la părintele după o amuletă, spre seara aceleaşi zile se repezise la el şi aproape că reuşi să-l apuce de gât. O lovise cu hârletele, noroc că îl uitase printre straturi! Practic i-l înfipsese în piept, o lovitură nejustificat de violentă – dar nu trecuseră decât vreo trei ore de când o contemplase pe baba din Cuca devorând un câine… Pentru ca în noaptea următoare, pe când încerca să adoarmă strângând toporul în braţe, să aibă parte de un nou atac, tot din partea Onelei, care spre oroarea lui îşi revenise.

Deschise registrul- jurnal unde nota tot ce-i trecea prin cap, iar de un an ţinea şi răbojul nemorţilor cu care se răfuise. „Mihăiescu" – notă. „La cramă".

Era cumplit ce se petrecea în beciul adânc de sub casă. Avea acolo pe Luminiţa, pe Gigică, pe Onela sau ce mai rămăsese din ea, pe Alin şi pe Ana. Nemorţii se mâncau între ei. Se auzeau necontenit lupte şi ţipete răguşite. Dar constată că doar aşa puteau fi anihilaţi: prin înfometare. Altfel, renunţase demult să mai înţeleagă fenomenul; îl lua ca pe un dat, ca pe o pedeapsă. Nu-i trebuise prea mult ca să vadă că totuşi nu e o glumă şi atunci groaza i se instalase definitiv undeva între coaste. O simţea împungându-l la fiecare pas. În urmă cu un an încercase cu disperare să descopere un remediu. Mai întâi aşteptase ajutorul autorităţilor: armata, medicii, oamenii de ştiinţă, preoţii, guvernul, mascaţii, cineva care să-i salveze… dar nimeni nu venise. Câteva săptămâni după primele evenimente au mai fost televiziuni care transmiteau ştiri şi sfaturi de respectare a igienei – ce nu se deosebeau cu nimic de cele pe care le primiseră la gripa aviară, la gripa porcină sau în cei şapte ani de acasă. Dar, unul după altul, posturile au încetat să mai transmită. Şi atunci el ştiu că nu există salvatori, că fiecare va trebui să lupte pentru viaţa sa.

În primul rând avea nevoie de provizii. Ce curaj pe el (sau inconştienţă? –se interogă acum) să plece cu rabla lui de maşină la oraş! Însă nu avea de ales: ori mergea să încerce să aducă de mâncare, ori murea de foame. Şi curajul – (nebunia) – îi fusese răsplătit: reuşise să descopere pe traseu un magazin sătesc încă nedevastat. Îşi încărcase portbagajul cu paste, făină, zahăr, ulei, conserve de toate felurile şi apă. Mai ales apă! Avea o suspiciune cu apa…

Apoi, pe drumul de întoarcere o salvă pe Dana, doctoriţa. Altă nebunie. Acum, după câte văzuse, n-ar mai opri maşina nici pentru mama. Dar atunci încă nu… ştia, încă era om.

Era momentul în care soarele trecea peste coama dealului poleind vârfurile pădurii, iar valea lor intra într-o penumbră aurie. Cu toate acestea, nimic nu mai putea fi frumos, pentru că aerul purta miasme de mormânt în cea mai slabă adiere. Aprinsese farurile şi clipi desluşind siluete ce alergau pe câmpul din dreapta. Dacă avea să fie nevoie îi va izbi cu maşina fără probleme, deşi nu îi făcea plăcere să-şi îndoaie capota şi să fie nevoit să spele automobilul. Însă dacă îi săreau în faţă cu intenţia de a-l opri, o s-o facă, la dracu! Acceleră uşor, totuşi observă că silueta din faţă, aparent o femeie, îi făcea semne disperate.

„Aha! Ştim noi."

Dar o cunoştea! Şi frână brusc. Era Dana. O urmăreau alergând dezarticulat doi bărbaţi, unul de nerecunoscut, altul… să fi fost primarul?

Nu-i deschise portiera până nu o privi atent. Părea necontaminată. Atunci îi dădu voie să urce şi demară. Femeia izbucni în plâns. Deşi nu era atinsă de boală, Dana arăta foarte rău. Groaza în care trăia imprimase chipului ei cândva simpatic un aer de animal hăituit.

Dincă îşi răsfoi jurnalul. O fi fost posibil ca cei care ţinuseră jurnale să fi fost roşi de vanitate şi să se fi crezut fiinţe speciale, aşa cum citise el undeva, poate acesta va fi fost resortul ce-l îndemnase şi pe el să scrie, însă de când cu… cu fenomenul… jurnalul devenise o necesitate. Era acea rutină care îl ajuta să-şi păstreze minţile, să n-o ia razna. Era ca o picătură de coerenţă în mijlocul haosului.

30 septembrie 2010

N-am lăsat-o să doarmă cu mine, deşi mă implora din priviri. Până nu o urmăresc timp de câteva zile, să stea la distanţă, altfel o pocnesc de nu se vede.

Nu ştiu de ce crede Dana că i-aş fi dator cu ceva pentru că înainte am schimbat câteva vorbe…

2 octombrie 2010

În cătunul Dosu' Râului se vede un foc mare. Ce poate să însemne? Dana zice că sigur l-a aprins cineva.

Am pus bine nişte făină să avem când dă frigul. Noroc că am hambarul plin cu porumb de anul trecut, mâncăm mămăligă pe săturate.

Dana a spălat şi a întins rufele pe sfoară. În curtea noastră lucrurile ar arăta aproape normal, dacă nu ar răzbate când şi când mugete din cramă.

6 octombrie 2010

Sunt şocat! Am prins în laţul din fâneaţă un fazan. Tare m-am bucurat de dimineaţă când ne-am dus să cercetăm capcanele! (Dana nu stă singură o clipă, vine cu mine peste tot…)

Numai că pasărea era ca turbată şi când am dat să mă apropii de ea s-a repezit la mine. Dana a urlat şi atunci am văzut că pasărea avea ochii albi, Dumnezeule Doamne!

7 octombrie 2010

Aveam în camera bună o damingenuţă cu vişinată pe care o păstrasem mai întâi pentru sărbători, iar acum… pentru când oi mai avea chef de băut. Şi curaj. Că dacă te prinde unul cu minţile aburite, te-a luat!

Dar ieri seară am deşertat o ulcică de tărie şi am pus-o pe masă între mine şi Dana. Şi-am vorbit mult, mult. E ciudat că trăim ani de zile aproape, în aceeaşi localitate şi nu ştim unii despre alţii mai nimic.

Dana e fată bună, are inimă mare. Deşi e doctoriţă, e chiar sufletistă. Eu o crezusem o uşuratică. Lumea şoptea că a făcut un copil cu un negru în facultate. Ei, mi-a povestit cum stau lucrurile. Erau studente la medicină ea şi sora ei, la Târgu Mureş. Soră-sa mai mare s-a

încurcat cu un arab, deşi familia a făcut tărăboi, n-au fost de acord. Erau fete de ştabi din Timişoara, cu vile, cu maşini, n-ar fi vrut să le ştie măritate cu cine ştie cine.

Ei, se vede că n-a vrut nici Dumnezeu, că sora ei şi bărbatu-so au făcut un accident. Arabul a scăpat cu greu, a abandonat studiile, s-a dus acasă. Dar Alina a murit.

Iar părinţii, în loc să ia nepoţelul ca pe tot ce le mai rămăsese de la fiica cea mare, au vrut să-l dea la casa de copii. Numai că Dana s-a supărat rău de tot. S-a zbătut mult, dar a reuşit să adopte băiatul şi şi-a terminat facultatea muncind pe brânci ca să-l întreţină.

A lăsat casa boierească din Timişoara şi-a venit să locuiască în oraşul nostru pentru ca să facă o navetă de douăzeci de kilometri până în comuna aceasta unde s-au găsit repede aspri judecători pentru faptele ei, babe puţind de virtute şi onorabilitate care i-au pus eticheta de curvă!

I-am mai turnat un păhărel, mi-am umplut şi eu încă unul, l-am dat peste cap şi-am privit-o cum îşi ştergea lacrimile. Atunci s-a uitat în ochii mei adânc de tot, încât m-a fulgerat gândul că dacă s-o termina vreodată cu nenorocirea ce-a dat peste noi… Dana, Dana dacă m-ar fi vrut… chiar şi cu copilul soră-sii după ea… Şi am văzut cum lacrimile i se revarsă iar pe obraji:

- Eu din prima zi, de cum mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am dus acasă, la Vâlcea, la băiat. Mă-nţelegi, Adrian? Nu voiam să-mi părăsesc postul, dar Sorinel era singur, am zis să-l aduc aici, cu mine.

- Şi?

- Păi l-am adus. Îl ţineam închis în camera pe care o am la dispensar, dar mititelul tot a înţeles ce se întâmplă. Era îngrozit. Avea opt ani. Nu pot să pricep cum… din ce i s-a întâmplat…

- Doamne, Dana!

- L-am văzut că s-a contaminat. Avea ochii tulburi şi-i apăruseră pete gălbui la axile. Văzusem semnele acestea de sute de ori.

Mi-am prins capul în palme pentru că mi se părea că e posibil să-mi alunece pe masă. Cu toate acestea eram foarte lucid. Dana plângea cu spasme, dar fără sunet. Umerii i se cutremurau sub bluza decolorată. Am aşteptat până şi-a ridicat iar privirea spre mine:

- Am făcut tot posibilul, trebuie să mă crezi. Când a devenit violent l-am închis într-o cameră, îi aruncam de mâncare, dar *ei* nu mănâncă decât carne crudă. Începuse să se lovească de pereţi, Adrian. Simţeam că mor, era pentru mine ca şi copilul meu. În dimineaţa următoare am găsit camera goală, geamul spart plin de sânge. L-am strigat, l-am căutat. Deodată am auzit mai încolo, spre curtea şcolii, mârâielile acelea îngrozitoare, ştii tu… Am fugit într-un suflet. Rica lui Neferu îl prinsese pe Sorinel şi muşca din el. Iar el se zbătea nu ca să scape, ci ca să poată şi el s-o muşte. Avea deja ochii albi şi se învineţise urât. Când m-au văzut s-au oprit uniţi de acelaşi gând. Am fugit, Adrian. M-am ascuns în dispensar, că erau gratii la ferestre, mi-au dat târcoale mult timp. Am dormit acolo, dar nu aveam nimic de mâncare, nu era nici apă. Dimineaţa nu l-am mai văzut decât pe Sorinel. Zăcea sub bradul din parcare. Am deschis uşa încet ca să fug, m-am strecurat după colţ, dar l-am auzit că venea după mine. M-a

cuprins o spaimă iraţională. Am zărit o furcă aruncată pe jos lângă o căpiţă de fân, era acolo de cine ştie când. Am înhăţat-o şi m-am întors spre copilul meu, îngerul meu, şi i-am înfipt-o în piept, Adriane! Mă poţi ierta tu pentru asta? Mă poate ierta Dumnezeu dacă mai există? Dacă a existat cândva? Poate era mai bine să-l las să mă muşte, să-l mai prind încă o dată în braţe, pentru ultima oară să mai simt trupuşorul mic lipit de al meu câteva clipe.

- N-aveai ce face, Dana. Nu eşti vinovată.

Cuvintele mele au sunat sec ca un pumn de nisip măcinat între măsele. Dar ce să-i fi spus?

S-o consolez povestindu-i că l-am văzut peste gard pe Costică vânătorul împuşcându-şi fiica şi nevasta într-o dimineaţă cu soare? Că Oncica îşi înecase într-un lighean sugarul care o muşcase de piept şi apoi s-a spânzurat în stejarul de la răspântie şi de atunci orice trecea pe acolo putea să mânânce o porţie din ea? Că după vreo săptămână s-a trezit şi nu mai avea picioare, dar tot şi-a ros funia până a căzut la pământ şi de atunci se târăşte aşa încoace şi încolo mormăind?

Ce rost ar fi avut? Sunt dureri care nu pot fi alinate, cum am citit c-a spus un scriitor (oare Hemigway?) – că o durere care trece nu e o adevărată durere, iar adevărata durere poate fi lecuită doar de moarte.

Dar ceva din cele povestite de Dana îmi rămăsese agăţat pe creier ca o scamă. Unde văzuse ea acele „sute de cazuri cu semnele bolii”?

- Dana, dar lumea a mai apucat să vină să se consulte la tine la cabinet? Eu îmi aduc aminte de ziua când ai primit-o pe baba aceea din Cuca. Ea să fi fost… adică să fi pornit totul de la ea? S-or fi contaminat când au îngropat-o? E o boală? E un blestem? Ce naiba e?

- Ha, ha! chicoti ea ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Nu ştiu ce este, dar am văzut ce s-a întâmplat în Haiti.

- În Haiti?

- Da, la cutremur. Am fost plecată doar zece zile, nu aveam cu cine să-l las pe… pe Sorinel mai mult de atât. Dar pentru voluntariat câştigam credite şi eram cotată mai bine. Ne-am dus cu ceva ajutoare, dar nu mult, îţi dai seama, ce să dea nişte săraci altor săraci? Era mai important faptul că eram cadre medicale de care duceau mare lipsă. Era nevoie de personal care să supravegheze inclusiv distribuirea alimentelor. Oamenii se încăierau de foame. Bărbaţii băteau femeile şi bătrânii, stăteau la rând şi luau şi porţiile lor. A fost o nebunie. Poţi să crezi că soldaţii americani erau îngroziţi? Mii de persoane stăteau sub cerul liber, în ploaie, în noroi, flămânzi şi disperaţi. Într-o dimineaţă s-a răspândit vestea că a izbucnit ciuma. Corturile de cruce roşie s-au umplut de oameni plini de bube, dar alţii prezentau nişte simptome diferite, pete gălbui-roşietice, irisul decolorat… Vreau să-ţi spun că m-am bucurat peste două zile când misiunea noastră s-a încheiat şi ne-am întors acasă. O colegă mi-a povestit ce auzise şi ea de la o localnică: unii dintre ei, de foame, începuseră să mănânce cadavre!

M-am ridicat de la masă simţind nevoia să pun distanţă între mine şi Dana. Deci de la ea pornise totul! Adusese molima cu ea!

- Pentru Dumnezeu, fii serios, Adriane! Nu te gândeşti că dacă era să fiu contaminată bâjbâiam şi eu de mult în căutare de carne? Nu sunt eu, crezi că nu m-am gândit? Te rog să te linişteşti, fii raţional, ce vrei să faci? O să-mi înfigi toporul în cap?

Argumentul ei părea de bun-simţ, totuşi m-am aşezat mai departe:

- Dar cum se răspândeşte? Eşti medic! Nu există soluţii?

- Este evident că se ia prin contact direct.

- Nu doar prin contact direct, Dana. Hai să-ţi spun ceva: Gheorghe Trăistaru – îl ştii – şi-a urcat în camionetă toată familia, plus toate cele necesare şi au plecat. Mi-a spus că merg să se ascundă în codri, la Grui, până nu se îmbolnăveşte careva dintre ei. După o lună s-a întors el singur, disperat, îngrozit, hotărât să moară aici acasă dacă o fi să fie. Zicea că au fost toate bune, că au găsit un loc foarte retras unde şi-au construit un adăpost. Că nevastă-sa începuse să fiarbă conservării, iar el să adune lemne pentru iarnă, mulţumiţi că au găsit soluţia salvatoare. Nu au dat peste nimeni, nu i-a găsit nimeni. Şi chiar şi aşa, zice că într-o seară fiu-său a început să mârâie şi s-a repezit la ei. Cum a scăpat el de acolo şi ce s-a întâmplat de s-o întors singur, nu mi-a mai spus. Dar e simplu să-ţi imaginezi. Poftim, cum s-au contaminat? Ştii ce cred eu? Se ia prin apă. Apele sunt infestate.

- Apele?

- Uită-te şi tu puţin: cimitirul e pe deal, da? Satul e la vale. Toate fântânile, oricât de adânci, sunt alimentate de izvoarele care în trecere spală morţii din morminte.

- De-asta ai atâta apă minerală? Şi când o vei termina?

- Fierb apa.

- Da, corect.

Profesorul închise caietul. Ceea ce urma era prea dureros ca să mai citească. Frumos şi dureros. Întâi frumos, apoi dureros. Adică de-a dreptul cumplit! Şi imposibil de uitat, chiar dacă nu voia să mai citească.

Îşi amintea de Dana, de felul cum se îndrăgostise de ea chiar în acele circumstanţe imposibile, de nopţile în care adormeau îmbrăţişaţi şi de acea stare de fericire pe care o poate da dragostea indiferent de împrejurări. „Chiar şi când e nefericită, dragostea te face fericit” suspină amintindu-şi o frază pe care ea o tot cita.

Reuşiseră să treacă iarna împreună. Frigul părea să fi moleşit nemorţii, părea să-i fi amorţit. Odată cu venirea primăverii însă, speranţa lor că morbul a fost distrus, a dispărut. Corpurile putrezite de vii au reînceput să bântuie flămânde.

Pomii înfloriţi şi iarba verde nu mai înveseleau pe nimeni. Nici măcar pe ei doi.

Şi a venit acea dimineaţă de mai când ea l-a strigat de afară cu un glas schimbat. Se spălase pe cap şi îşi uscase părul pieptănându-se în faţa oglinjoarei atârnate de stâlpul cerdacului. Îl

avertiză pe un ton fioros să rămână la distanţă şi apoi îi arătă petele galben-vinete ce-i înfloriseră sub braţ.

- Dana, iubita mea! îi scăpă un strigăt din adâncul inimii şi se repezise spre ea, mânat de o pornire interioară ce nu avea de-a face cu prudenţa sau alte calcule.

Pentru că dragostea te transformă ajutându-te să devii şi să rămâi tu însuţi mai mult decât orice altă experienţă a vieţii. Însă Dana se strâmbă la el dezvelindu-şi gingiile sângerânde:

- Rămâi pe loc, nu te apropia! Dacă mă iubeşti, ascultă-mă bine! Dacă mă iubeşti cu adevărat, fă cumva şi omoară-mă repede. Promite-mi că n-o să mă laşi să ajung aşa ca ei. Cum l-am abandonat eu pe bietul Sorinel. Promite-mi, Adrian!

Şi-i promisese.

A lovit-o cât a putut de curat, a dus-o în grădină. A pus-o în groapa adâncă la care a săpat aproape toată ziua. A luat bulgării de var din magazie, i-a aruncat peste ea, a turnat apă, iarăşi apă, apoi pământ, mult pământ şi bolovani. O iubise. Dana nu avea să mai iasă de acolo.

Şi apoi a stat pe scările casei până noaptea târziu, plângând pentru că nu-şi amintea nici o rugăciune, pentru că şi dacă ar fi ştiut vreuna, sigur nici rugăciunea nu ar fi avut putere în această bolgie a iadului în care se transformase lumea.

Trecuseră trei luni de la dispariţia Danei şi un an de la începutul nebuniei. Dincă ascultă iritat grohăielile ce răzbăteau din beci. Dacă nu reuşiseră să spargă uşa groasă de stejar încinsă cu drugi de fier, nu vor mai putea s-o facă nici de acum înainte. Le slăbiseră şi lor forţele.

Profesorul lăsă pixul jos. Nu mai ştia ce să scrie în afară de „Mihăiescu – la cramă". Trăirile lui sufleteşti erau prea complicate şi în acelaşi timp oarecum rudimentare, încât i se părea o aiureală să le mai noteze. Deodată auzi un ţipăt indignat într-o curte vecină, prin apropiere. Era ţipătul unei femei vii, se învăţase să deosebească mormăielile şi mârâielile răguşite ale nemorţilor.

- Ptiu! Fir-ar al dracu! Da' ce-i asta? Mâncarăţi, mă? Ietă ce găsii în castron!

Aha! Era Leana, descoperise ochiul lui Mihăiescu din ciorbă. Profesorul surâse în sinea lui. Cum este posibil ca oamenii să rămână aceiaşi, nimic să nu-i clintească din ale lor? Nicio tragedie, niciun dezastru nu-i poate aduce la suprafaţa mlaştinii în care se afundă toată viaţa? Micile lor răutăţi gratuite… Dorinţa de a-l trage pe cel de alături în cazanul tău cu smoală, Doamne fereşte, să nu scape careva, să avem toţi aceeaşi soartă! Să moară şi capra vecinului, sau mă rog, după caz, să moară chiar vecinul!

În scurt timp, Leana şi ai ei, toţi câţi reuşiseră să supravieţuiască – poate omorând pe alţii, poate furându-le proviziile – vor avea ochii albi şi gingiile roşii pentru că Lina-Şchiopa se supărase pe ei.

Tuşi. Plouase şi fusese răcoare, o fi răcit! Ce-i drept, de vreo două zile îl cam durea capul. Mai avea câteva pastile, dar chiar şi expirate, le ţinea doar pentru cazuri de durere mare. Luase un singur nurofen când îl duruse măseaua astă-iarnă. Se simţea ameţit şi-i era foame.

Dar nu avea poftă de mâncare. Ideea de a deschide o conservă de mazăre sau de a molfăi o bucată de mămăligă rece îi făcea chiar silă.

Se duse în faţa oglinzii de la stâlpul cerdacului, cea în care se privise Dana ultima oară. Era bine, avea ochii limpezi, gingiile – curate. Se descheie la cămaşă şi se uită sub braţ. Atunci îl cuprinse ameţeala: pete de un galben închis, păstos se întinseseră pe piele. Îl cuprinse un tremur necontrolat, o spaimă vie i se încolăci pe intestine. Dar nu băuse apă! Nu era corect! El nu băuse apă infestată, se spălase pe mâini, nu-l atinsese nimeni… De ce? De ce şi el? Nu făcuse rău nimănui.

Izbucni în plâns. Voia să trăiască! Nu crezuse nicio clipă că ar fi fost cu putinţă să i se întâmple lui. Moartea e ceva rezervat exclusiv celorlalţi.

Fugi şi se ascunse în casă, încuie uşile. Dacă îl va vedea acum un om, îl va ucide fără milă. Îngenunche spre Răsărit, aşa o vedea pe mama-mare în copilărie. Spre Răsărit. Dar ce să spună? Nu ştia să se roage, mai degrabă s-ar fi certat cu Dumnezeu.

Plânse mult, aţipi căzut pe covor, se trezi şi plânse iar. Îi era foame şi ar fi mâncat ceva. Îi era tot mai foame! Realiză cu oroare că dorea carne. Carne crudă.

Între timp se făcuse dimineaţă din nou, trecuse o noapte!

Poate dacă ar încerca să ia toate pastilele, dacă ar fi avut nişte antibiotice… Să încerce să facă ceva… Se furişă în cerdac. Soarele lumina glorios pereţii casei, curtea şi dealurile din jur, dar acum îi era totul absolut indiferent. Se privi în oglindă. Ochii îi păleau, avea gust de sânge în gură.

Ultima picătură de raţiune îl avertiză că nu mai are mult timp. Dacă voia să ia o hotărâre, trebuia să se grăbească!

Îi era rău, rău de tot. Fugi în magazie, deşi i se părea că picioarele nu-l prea ascultă. Avea acolo o canistră în care mai erau cinci litri de benzină, păstraţi cu sfinţenie pentru situaţii extreme.

Ieşi în mijlocul curţii şi şi-o turnă pe cap, pe braţe, pe piept. Îşi aminti cum auzise un popă cântând la o înmormântare, ceva cu „miluieşte pe robul tău” şi mormăi şi el „miluieşte-mă, Doamne”. Dar se enervă deodată şi ţipă spre cer:

- Eu n-o să muşc pe nimeni, m-auzi?! Nu vreau să muşc pe nimeni! Cu mine nu-ţi merge! Vreau să rămân om!

Îi trecu prin minte că încă mai poate pleca să mănânce ceva, poate chiar pe Leana. Mâna lui, independent de ceea ce gândea, scăpără un chibrit. În izbucnirea de lumină şi căldură, înainte de a apuca să-şi simtă pielea crăpându-i şi pleznind sub dogoare, se mai gândi că moartea e frumoasă, că e o binecuvântare.

Lina-Şchioapa-Căpiata trecea prin dreptul gardului şi privi focul rânjind strâmb:

- Aoleo, ce pălălaie ridicaşi, dom’ prefesor! Câtă mândrie zace-n tălică de-ţi făcuşi aşa îngropăciune…

Vântul înteţea flăcările şi torţa încă vie se rostogolea prin iarba livezii, dar fără şansa de a se stinge. Vântul sufla uşor, tocmai atât cât trebuia ca să întreţină flacăra şi să împrăştie până departe suflarea otrăvită cu puzderie de microbi mititei, jucăuşi, rău-intenţionaţi.